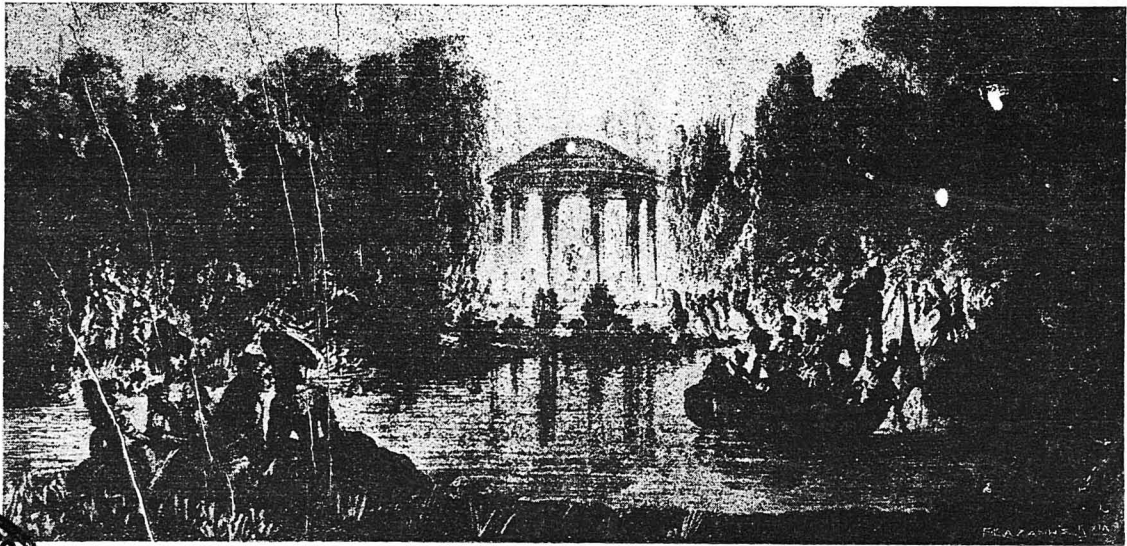

ΑΙ ΒΑΣΙΛΙΚΑΙ ΦΟΡΤΑΙ ΣΤΟΝ ΣΗΚΟΥΑΝΑ

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΥΖΑΜΠΩ

(Υπό του κόμητος Βιλλιερ Δελίλ Άδαμ)

Κατά τὸ 1404, ἡ Ὑζαμπώ, σύζυγος τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ ΣΤ', ἀντιβασιλέως τῆς Γαλλίας, κατοικοῦσε στὸ Παρίσι, στὸ παλαιὸ ἀνάκτορον τῶν Μονταίγκου, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μέγαρον Μπαρμπέτ».

Ἐκεῖ ἐδίδοντο ἡ περιφρῆμες γιορτῆς, τῶν ὁποίων τὰ φῶτα ἀντιφρίγγιζαν μέσα στὰ νερά τοῦ Σηκουάνα.

Ἦσαν νικητερινῆς διασκεδάσεως, κονσέρτα, λεμβοδρομίες, στῆς ὁποῖες ἐλαμπε ἡ ὠμορφιά τῶν γυναικῶν καὶ τῶν νεαρῶν βαρβιτέρων καὶ ἡ ἀπάνταστη πολυτέλεια τῆς αὐλῆς.

Ἡ βασιλίσσα ἐγκαινίαζε τότε τῆς περιφρῆμης τουαλέττες «ἀλά γκόρ», ὅπου διεφαίνετο ὁλόκληρον τὸ στήθος ἀνάμεσα ἀπὸ δίκτυον κορδελλῶν συνδεδεμένων μετὰ πολυτίμους λίθους. Τὰ ραντεβὸ τῶν αὐλικῶν ἐδίδοντο στὴν μεγάλην αἴθουσα καὶ τὴν ταράτσα τῶν πορτοκαλῶν τοῦ χρυσοχόου τοῦ βασιλέως, τοῦ περιφρῆμου Ἑσκαμπάλα.

Ἐπαίξαν στὸ τραπέζι χερτιὰ καὶ ἐσπαταλοῦντο χρηματικὰ ποσά, μετὰ ὅποια θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τραφοῦν ὁλόκληρες ἐπαρχίες. Ἡ Ὑζαμπώ ἐσκόρπιζεν ἀπερσπεκτα τοὺς μεγάλους θησαυροὺς, πού εἶχε συνάξῃ μετὰ τὸσο κόπο ἡ οἰκονομία τοῦ Καρόλου τοῦ πέμπτου. Ἄν τὰ οἰκονομικὰ τοῦ κράτους ἐλαττώοντο, αὐζαῖναν τοὺς φόρους, τῆς ἀγγραφείας, τῆς συνδρομῆς, τῆς ἑκατακτῆς εἰσφορῆς, τὸν φόρο τοῦ ἀλατιοῦ καὶ τὰ μεσεγγυα καὶ ἐπέτρεπαν περισσότερο...τῆς καταχρήσεως!

Ἡ χαρὰ ἐγέμιζεν ὄλων τῆς καρδιῆς. Ἦσαν αἱ ἡμέρες ἐκεῖνες ὅπου, σκυθρωπὸς, ἀποτραβηγμένος παρὰμερα ὁ Ἰωάννης τοῦ Νεβέρ, ἱππότης, λυθέντης τοῦ Σαλέν, κόμης τῆς Φλάνδρας καὶ τοῦ Ἀρτουά, κόμης τοῦ Νεβέρ, βαρῶνος τοῦ Ρίσελ, δυὸ φορές πατριῶκος τῆς Γαλλίας καὶ πρωτόθρονος τῶν πατρικίων, ἐξάδελφος τοῦ βασιλέως, πρῶτος μέγας φεουδάρχης, κληρονομικὸς δούξ τῆς Βουργόνης, μέλλων ἦρας τῆς Νικοπόλεως, καὶ τῆς νίκης ἐκεῖνης τοῦ Heshait ὅπου ἐγκαταλειφθεὶς ἀπὸ τοὺς Φλαμανδοὺς, ἔλαβε τὸ ἠρωϊκὸν ἐπώνυμον τὸ «Ἀτρομῆτρον» ἐνώπιον ὄλου τοῦ στρατοῦ ἀπελευθερώσαν τὴν Γαλλίαν. Ἦσαν ἡ ἡμέρες ἐκεῖνες, ὅπου ὁ υἱὸς Φιλίππου τοῦ Τολμηροῦ καὶ τῆς Μοργαρίτας τῆς Δευτέρας, ὅπου ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος, τέλος ὠνεῖρενετο, περιφρονῶν τὰ πάντα, νὰ ὀσῆ δια πυρὸς καὶ αἱμάτων τὴν Πατριδα, ἡ ἡμέρες ἐκεῖνες ὅπου ὁ Ἐρρίκος δὲ Ντεριμπὺ, κόμης τοῦ Ἐριφορδ καὶ τοῦ Λαγκάστερ, πέμπτος βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἔλαβε ἀπὸ τὴν Γαλλίαν τὸν τίτλον τοῦ προδότου!...

Ἐπαίξαν χερτιὰ καὶ διάφορα παιγνίδια, τὰ ὅποια τελευταίως εἶχεν εἰσαγάγῃ ἡ Ὀδέττη δὲ Σαντιβέρ.

Ἀνεβαῖναν τὴ νύχτα μετὰ σκάλες στῆς ἐρωμένες των, εἰπαν τὰ καλλίτερα κρασιά τῶν δουκάτου τῆς Βουργόνης. Ἀπήγγελλαν τὰ νέα ἐρωτικὰ τραγοῦδια καὶ τὰ συντάτα τοῦ δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης. Ἐβούλητοσαν γὰρ τὴ μόδα καὶ γὰρ τὰ ὄπλα καὶ συχνὰ ἐτραγοῦδοσαν αἰσχρὰ τραγοῦδια.

Ἡ κόρη τοῦ χρυσοχόου τοῦ βασιλέως τοῦ Ἑσκαμπάλα, ἡ Βερενίκη, ἦταν ἓνα ὀξείραστο πλάσμα, ἀπὸ τὰ ὠραιότερα Τόπαρ

θενικὸ τῆς χαμόγελο ἐτραβοῦσε πολὺ τὸ κομψὸν σμήνος τῶν αὐλικῶν. Ἦταν φανερὸ ὅτι ἡ χάρις τῆς εἶχε μεγάλη ἐπίδρασι σὲ ὄλους.

Μὰ μερὰ ἓνας ἀρχοντας, ὁ ἑκατομυριούχος δὲ Μώλλ, ὁ ὁποῖος ἦτον τότε ὁ εὐνοοῦμενος τῆς Ὑζαμπώ, ἔδωσε τὸν λόγον (ἦταν μεθυσμένος φυσικὰ!) ὅτι θὰ κατανικήσῃ τὴν ἀκαμπτὴ παρθενικότητα τῆς κόρης τοῦ Ἑσκαμπάλα. Μετὰ λίγα λόγια ὑπεσχέθη, πὼς θὰ τὴν ἔκανε δική του σὲ μιὰ πολὺ μικρῇ προδεσμίαι!.

Αὐτὸ ἐλέχθη ἀνάμεσα σ' ἓναν ὄμιλον αὐλικῶν. Γύρω τους ἀντηχοῦσαν τὰ γέλια καὶ αἱ ἐπωδοὶ τῶν τραγουδιῶν τῆς ἐποχῆς. Ἄλλὰ ὁ θόρυβος δὲν ἐσκέπασεν τὴν ἀδιάντροπὴν φράσιν τοῦ νεαροῦ κυρίου δὲ Μώλλ. Τὸ στοίχημα, κλεισθὲν ἐπάνω στὴ σύγκρουσι τῶν πατριῶν, ἐφθασεν ἕως σ' αὐτιά τοῦ Λουδοβίκου τῆς Ὁρλεάνης.

Ὁ Λουδοβίκος τῆς Ὁρλεάνης, ἀνδράδελφος τῆς βασιλίσσης, εἶχε γένῃ περιφρῆμος ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς βασιλείας, χάρις εἰς ἓνα γεμάτον πάθος ἐρωτα πού τὸν εἶχε συνδέσει μετὰ τὴν Ὑζαμπώ.

Ἦταν ἓνας κομψὸς καὶ ματαιόδοξος πρίγκηψ, ἀπὸ τοὺς πλέον ἀτορπαίους. Ὑπῆρχαν, μεταξύ τῆς Ὑζαμπῆ τῆς Βαυαρίας, καὶ αὐτοῦ, πολλῆς φυσικῆς ὁμοιότητες. Ἐφαίνετο πρὸς τὴν Ὑζαμπῆ τυφλὰ ἀφοσιωμένος. Ἦταν ἤλιθρος. Ἐξήλεσε φρικτὰ τὸν δὲ Μώλλ, τὸν νέο ἐραστὴ τῆς, ἀλλὰ ἤξευρε νὰ κρυβῇ τὸ μαῦρον του φθόνου.

Ἡ Ὑζαμπῆ ἦταν νύμφη του, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἠμποδίζε νὰ τὴν λατρεύῃ. Προσπαθοῦσε πάντα νὰ βγάξῃ ἀπὸ τὴ μέση, καθὲν νέο φίλον τῆς βασιλίσσης. Ὅταν ἡ στενότης τῶν σχέσεων τῆς Ὑζαμπῆ μετὰ τοὺς ἐραστὰς τῆς ἐμεγάλωνε καὶ ἐγίνετο ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ἐπίδρασιν, τὴν ὅποιαν αὐτὸς ἤθελε νὰ διατηρῇ ἐπὶ τῆς βασιλίσσης, ἦταν ἐλάχιστο εὐσυνειδήτος εἰς τὴν ἐξέυρεσι τῶν μέσων διὰ τῶν ὁποίων ἐπέφερε τὴν μεταξὺ βασιλικῆς ἐρωμένης καὶ ἐραστῶν ρήσιν, σγεδὸν πάντοτε τραγικὴν. Ἐνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα ὄπλα τὸν εἰς αὐτῆς τῆς περιστάσεις ἦταν ἡ προδοσία.

Ἐμισοῦσε τὸν δὲ Μώλλ. Ἡ Ὑζαμπῆ τὸν ἐλάτρευε καὶ ἤθελε νὰ ἀπυλλαγῇ ἀπὸ ἓνα τέτοιον ἀντεραστὴν. Ἡ εὐκαιρία πρὸς τοῦτο εὐρέθη. Πῆγε στὴν βασιλίσεια καὶ τῆς ἐμαρτύρησε τὸν ὄρκου πού ἔκαμε ὁ δὲ Μώλλ, περὶ ἀποκτήσεως τῆς κόρης τοῦ Ἑσκαμπάλα.

Ἡ Ὑζαμπῆ ὅταν τὸ ἄκουσε χαμογέλασε, ἀστείευθηκε καὶ ἐφάνηκε πὼς δὲν ἔδωσε καμμίαν ἀπολύτως σημασίαν στὸ πρᾶγμα.

Ἡ Ὑζαμπῆ εἶχε τὰ μυστικὰ τῆς, μυστικὰ τῆς ἡδονικῆς Ἀνατολῆς, γὰρ νὰ διεγείρῃ μὴ αὐτὰ τὴν φωτιά τῶν πόθων, πού ἐνοιωθατο οἱ ἄλλοι γι' αὐτήν. Αὐτὴν τὴν φορὰ ἰδίως δὲν ἐξήτησε τὴ γνώμην κανενὸς ἀπὸ τοὺς συμβούλους τῆς—οὔτε τοῦ Ἀρνὸ Γκιλέμ, τοῦ ἀλχημιστοῦ τῆς—προκειμένου νὰ ἐκδικηθῇ τὸν δὲ Μώλλ.

Μιὰ νύχτα ὁ αὐθέντης δὲ Μώλλ εὐρίσκειτο πλησίον τῆς βασιλίσσης, εἰς τὸ μέγαρον Μπαρμπέτ. Ἡ ὥρα ἦτον προχωρημένη,

και η κούρασι της ηδονής εφερε τον ύπνο στους δύο εραστές. Έξαφνα ο δε Μώλλ ενόμισε ότι άκουσε σ' ο Παρίσι καμπάνες να χτυπούν μονότονα και πένθημα.

Έγώρισε και την ερώτησε :
— Τι είναι ;
— Τίποτα.—Ήούχασε !.—Απάντησεν ή 'Υζαμπώ με φωνή γλυκειά και χωρίς ν' άνοιξη τα μάτια της.
— Τίποτα λέτε ωραία μου βασίλισσα ; Κι' όμως πρόκειται περί πυρκαϊάς.
— Ναί... ίσως και μ' αυτό τό άγαπημένε μου ;
— Θάχη πίσση φωτιά κανένα μέγαρο !
— Και νά δής, έβλεπα κάτι τέτοιο στα όνειρά μου, ειπεν ή 'Υζαμπώ.

Ένα πρωταντιένιο χαμόγελο μισούνοιζε τα χείλη της ωραίας κοιμωμένης.

— Έβλεπα σ' όνειρό μου πως ειχες άναψει σ' την πυρκαϊά ! Έσώ !... Σ' έβλεπα, μικρούλη μου, να ρίχνης μια λαμπάδα άναμμένη μέσα σ' της άποθήκης του λαδιού και στους σαναούς των άλλων.
— Έγώ ;
— Ναί... του ειπε προφέρουσα της συλλαβές συρτά και λιγομένα. Έβαλες, λέει, φωτιά στο σπίτι του αθέντου Έσκαμπάλα, του χρυσού μου, για νά κερδίσης τό στοίχιμα που ύπεσχέθης της προσάλλης.

Ο άρχων δε Μώλλ άνοιξε τα μάτια κυριευμένος από μια σκοτεινή άνησυχία.

— Τι στοίχιμα ; Μήπως είσαι ακόμη άποκοιμισμένος, ωραίε μου άγγελε ;

— Άλλά φίλε μου, τό στοίχιμα της κόρης του Έσκαμπάλα, της μικρης Βερενίκης, π'ν έχει τόσο ωμορφα μάτια !... "Ω ! τί καλό κι' όφαιτό κορίτσι ! Δέν είν' έτσι...
— Τί λέτε, άγαπημένη μου 'Υζαμπώ ;

— Δέν μ' εκαταλίβατε διόλου αιδέντα μου ; Όνειρευόμουν, σ'ς έλεγα, ότι έβάλλατε φωτιά στην κατοικία του χρυσού μου Έσκαμπάλα για ν' άρπάξετε την κόρη του στην ώρα της πυρκαϊάς και νά την κάμετε ερωμένη σας, για νά κερδίσετε τό στοίχιμά σας...
Ο άρχων δε Μώλλ εκύτταξε σιωπηλώς τριγύρω του.

Η λάμψη μιας μαζουνης συμφοράς εφώτιζαν πραγματικά τα τζάμια του δωματίου. Η πορφύρες άνταυγείες εδειχναν σ'άν αματωμένα τά παραπετάσματα του κρεβατιού της βασιλίσσης. Τα ριζολούλουντα τ'ου βασιλικού θυρεού έλαμπαν, τά άνθη εμαραίνοντο μέσα στα θαμνάσια σμάλτινα βάζα. Τά πάντα εκοκκινοβολούσαν ! Δύο ποτήρια, που ήσαν επάνω σ' ένα τραπέζι φορτωμένο από κρασιά και φρούτα κι' αυτά εχρυσοπορφύριζαν.

Α' θυμάμαι... ειπεν ο νέος με μισή φωνή. Έβαλα τό στοίχιμα εκείνο γιατί ήθελα νά στρέψω τά βλέμματα και την προσοχήν των αυλικών σ' εκείνη τή μικρούλα, ώστε νά μη παρακολουθούν την ετυχία μας!

Στά λόγια αυτά ή βασίλισσα εσηκώθηκε λίγο και εστηρίχθηκε στους άγκωνας της. Κιτάξε μέσ' τα μάτια του άρχοντος δε Μώλλ κι' εκούνησε τό κεφάλι της. Έπειτα, αδιάφορη και γελαστή έδωσε ένα άτελείωτο φιλή στα χείλη του νέου.

Αυταίς της δικαιολογίης, θά ταίς πής στον Μαστρο—Καμπελύ τον δήμο, όταν θά σε γροίξη επάνω στον τροχό, στη πλατεία της Γροβνης; αυτές της ήμέρες! του ειπε. Είσαι ένας φοβερός εμπρηστής άγάπη μου!

Και, καθώς τά άρώματα που άφινε τό ανατολίτιο ηδονικό χορμί της, εζάλλαν και εκαιαν της αισθήσεις σέ σημείο που νά χάνεται και ή δύναμις της σκέψης, εσφίχθηκε πάνω του

Τό γοήγορο κτύπημα, που εκαιαν ή καμπάνες, εζακολουθούσε. Διεκρίνοντο από μακριά ή φωνές του πλήθους.

Απάντησε άστεεινόμενος
— Θά έπρεπε ν' άποδείξουν τό έγκλημά μου άγάπη μου !

Και της έδωσεν ένα φίλημα πτά μαλλιά.

— Νά τό άποδείξουν, ειπατε ;
— Άναμφιβόλως.

— Έσ'ν θά μπορούσες νά πής πόσα φιλά σου έχω δώσει ; θά ήταν σ'ν νά ήθελες νά μετρήσης της πεταλούδες που πετούν σέ μια νύχτα του καλοκαιριού !
Ο δε Μώλλ εκύτταξε προσεχτικά εκείνη τή θερμή, ερωμένη, την τόσο γλωμιά, που του έχάριζε τόση ηδονική του έδινε της έγκαταλείψεις των πλεόν

θαυμασιών εκκλήσεων.

Της έπιασε τό χέρι.

— Ναί, ναι, ξανάπε ή 'Υζαμπώ θά συλληφθής ως εμπρηστής! Ποιός άλλος θά ειχε συμφερον ν' άνάγη αυτή τή πυρκαϊά, παρά σ'ν για νά πάρης την κόρη του αθέντου Έσκαμπάλα... Μόνον εσύ! Έδωσες τον λόγο σου, έβαλες στοίχιμα ! Κι' έπειτα θά μπορέσης ποτέ νά πής που ήσουν, όταν έπιασε ή φωτιά... Βλέπεις αυτό είναι άρκετό για τό δεκαστήριο, ως στοιχείον του έγκληματος. Θά ββαιωθούν πρώτα στό δικαστήριο, κι' έπειτα... (εχασμουρήθηκε ελαφρ) τό βασανιστήριο θά λήξη τά ρέστα...

— Δέν θά μπορέσω ν' άποδείξω που ήμουν ; ερώτησεν ο άρχων δε Μώλλ.

— Βεβαίως όχι, αφού ζώντος του βασιλέως Καρόλο του εκτου εύρισκόσαστε, αθην την ώρα, στην αγκαλιά της βασιλίσσης της Γαλλίας... της συζύγου του ! Έτσι χρυσέ μου ;

— Ο θάνατος πραγματικά ήταν ή ποινή και εις της δύο περιπτώσεις.

— Σωστά, έχετε δίκιο, ειπεν ο αθέντης δε Μώλλ υπό την γοητείαν της γλυκειάς ματιάς της ερωμένης του.

Έμειθους, σφιγγοντας και λυγίζοντας μέσ' στην αγκαλιά του εκείνο τό νέο χορμί, τό σκεπασμένο από τα χρυσόφιλογα μαλλιά της, που ήσαν κοκκινα σ'άν άναμένο χρυσάφι

— Αυτά είναι όνειρα, ειπε τέλος. Ό έμμορφή μου, γλυκειά μου ζωή ! Είχαν παιξη από τό βορδου μουσική και ή κιθάρα ήταν άφρημένη πάνω σ' ένα μαξιλάρι. Μιά χορδή έσπασε έξαφνα μόνη της.

— Κοιμήσου, άγγελέ μου! Νυστάζεις! ειπεν ή 'Υζαμπώ, σφιγγοντας απαλά πάνω στο στήθος της τό μέτωπο του νέου.

Την άλλην ήμέραν ο άρχων δε Μώλλ συνελήφθη πράγματι και ερρίφη εις ένα δεσμοκτήριον της μεγάλης φυλακής. Η δίκη άρχισε επί τη βάσει της κατηγορίας που ειχεν άναφέρει ή βασίλισσα 'Υζαμπώ τά πράγματα ήσαν άκριβώς όπως του θά ειχεν άναγγείλει ή θελκτική εκείνη μάγισσα, της οποίας ή όμορφιά ήταν τόσο δυνατή, τόσο γοητευτική!

Κατέστη αδύνατον εις τον άρχοντα δε Μώλλ ν' άποδείξη εκείνο, τό όποιον εις την δικαστικην φρασσεολογίαν λέγεται «άλλουθι» Η καταδίκη εις τον διά του τροχού βασανιστικόν θάνατον απηγγέλη.

Η βασίλισσα 'Υζαμπώ εξεδιζετο τά λόγια του ερωμένου της δε Μώλλ, περι της κόρης του Έσκαμπάλα. Την επόθησε άλλ' ήτο δικός της εραστής και τον συνέτριβε. Έτσι ικανοποιετο και ο αιλος εκείνος λάτρης της 'Υζαμπώ, ο προδότης Λουδοβίκος της 'Ορλεάνης.

Η ποιητική των εμπρηστών θά επεβάλετο

Άλλό ρό της εκτελέσεως σ'νεβή κάτ παράδοσον εις την μεγαλην λακήν.

Ο δικηγόρος του νεαρού κατηγορούμενου ειχε πάρε κατά κωδικά την καταδίκην. Ο νεαρός δε Μώλλ του ειχε τά πάντα εμπιστευθή.

Γνωρίζων την αθωότητα του άρχοντος δε Μώλλ, ο δικηγόρος προσέβη εις πράξιν καθ'αυτό ηρωικήν.

Την παραμονή της εκτελέσεως ήπληεν εις τό κελλι του καταδικου και τον έβροήθησε νά δραπετεύση, δίδοντας εις αυτόν νά φορέση τά δικά του ρούχα. Με λίγα λόγια τον άντικατέστησεν αυτός.

Υπήρξε ποτέ ευγενικώτερη καρδιά ; Μήπως ήταν τάχα κανένας τρελλός, ή φαντασμένος κι' έπαίξε ένα παιγνίδι τρομερό ; Κανείς δέν θά τό μάθη ποτέ !

Άκόμη με τό χορμί τσακισμένο και καυμένο από τό βασανιστήριο, ο άρχων δε Μώλλ έπέραςε τά σύνορα κι' υπέθανε στην εξορία.

Άλλά ο δικηγόρος εκατήθηκε άντ' αυτού.

Η ωραία ερωμένη του άρχοντος δε Μώλλ, άμα έμαθε την δραπέτευση του νέου, έδειξε μεγάλη δυσαρέσκεια.

Η βασίλισσα 'Υζαμπώ δέν ήδελγη ν' άναγνωρίση τον ηρωισμόν και την αυτοθυσίαν του δικηγόρου. Κι' όταν τό όνομα του αθέντου δε Μώλλ εσβύσθηκε από του; καταλόγους των ζώντων, άντάξε την εκτέλει της καταδικαστικη άποφάσεως.

Έτσι ο δικηγόρος απέθανε πάνω τον τροχόν εις την πλατεία της Γροβνης άντι του αθέντου Δε Μώλλ.

Προσέυχεσθε υπέρ αυτού !

